

INDEX LECTIONUM

IN

LYCEO REGIO HOSIANO BRUNSBURGENSESI

PER HIEMEM

A DIE XV OCTOBRIS ANNI MDCCCLXV

INSTITUENDARUM.

PRAECEDIT **DR. ANDR. THIEL** DE DECRETALI GELASII PAPAE DE RECIPIENDIS ET NON RECIPIENDIS
LIBRIS ET DAMASI CONCILIO ROMANO DE EXPLANATIONE FIDEI ET CANONE SCRIPTURAE SACRAE
ARTICULUS II.

BRUNSBURGAE,

TYPIS HEYNEANIS.

1865

INDEX LECTIUM

LYCEI REGII HOSIANI BRUNSBURGENSIS

1872

LYCEI REGII HOSIANI H. T. RECTOR

D^R. ANDR. MENZEL,

PROF. PUBL. ORD.

BRUNSBURG

Stadtbibliothek
Thorn

AB 1472

BRUNSBURG

LYCEI REGII HOSIANI BRUNSBERGENSIS
R E C T O R E T S E N A T U S
CIVIBUS SUIS

S.

**De decretali Gelasii papae de recipiendis et non recipiendis
libris et Damasi concilio Romano de explanatione fidei et
canone scripturae sacrae.**

Articulus II. *)

(Caput I.)

Petri Coustantii in dictum decretum admonitio inchoata porro tractatur.

(Ex ejus schedis manuscriptis.)

8. **F**ranciscus Chiffletius notis in *Vigilium Tapsensem* pag. 149 incidisse se testatur in vetus exemplar Jurensis monasterii, in quo decretale in urbe Roma ab Hormisda papa editum habetur. Monet et Stephanus Baluzius notis in Gratianum pag. 444, idem decretum in vetusto Urgellensis ecclesiae exemplari pariter Hormisdae attribui. Ipse quoque in ditissima bibliotheca Colbertina codicem nactus sum not. 1463 ab annis circiter 600 scriptum, in quo decretum de libris asservatur ei quum in inscriptione tum in ceteris omnino simile, quod Chiffletius ex laudati Jurensis codicis fide publicavit. Verum hi codices, qui decretum de libris Hormisdae attribuunt, quum aliter illud efferant atque ii qui Gelasii nomen prae se ferunt, nihil istorum officium auctoritati, immo ei nonnihil momenti adjiciunt, utpote in quibus Gelasianum ab Hormisda recognitum et in nonnullis auctum vel mutatum esse comperimus. Porro gestorum synodaliū, in quibus Gelasius decretum de libris edidit, triplex habemus exemplarium genus. Nonnulla enim expositionem fidei de Spiritu septiformi ac divinarum scripturarum catalogum praemittunt ceterorum ecclesiasticorum librorum recensione. In Harlaeo et expositio fidei de septiformi Spiritu et scripturarum catalogus omittuntur, sed hac praetermissione excepta, de primigenia gestorum forma nihil mutatur. In reliquis et omittuntur eadem, et verba, quibus illa indicabatur praetermissio, mutantur, ita ut absolutum judicetur opus,

*) Vide art. I in ind. lect. hiem. 1864.

in quo nihil desiderandum sit. Nempe pro eo, quod Harlaeus codex in fronte prae se fert: Item dictum est. Post has omnes propheticas, evangelicas atque apostolicas, quas superius depromsimus, scripturas, in illis sublato primum Item dictum est, deinde has omnes, ac demum quas superius depromsimus, sic absolute inchoatur opus: Post propheticas, evangelicas atque apostolicas scripturas, quasi nihil penitus praecessisset. Ab illo autem triplici Gelasianorum exemplarium genere dissident Hormisdæ codices. A postremo quidem et secundo in eo distant, quod scripturarum divinarum catalogum in illis omissum in fronte exhibent. Sed leve est hoc discrimen, utpote quod ab antiquariis inductum, non a Gelasio papa ortum putamus. At istud magis insigne, quod in ipso scripturarum catalogo, quem integriora Gelasii exemplaria retinent, observatur. In his nempe Johanni apostolo una tantum epistola et alteri Johanni presbytero duae aliae tribuuntur, quum tres illas epistolas uni eidemque Johanni apostolo exempla Hormisdæ adscribant. Unde vero nata sit haec Gelasii Hormisdæque dissensio, notis in ipsum Gelasii locum commodius exponetur. Praeterea duobus praesertim additamentis a quibuslibet Gelasii exemplaribus secernuntur Hormisdæ exempla. Quippe inter synodos, quae recipiendae sunt, non modo Nicaenam, Ephesinam atque Calchedonensem, sed etiam Constantinopolitanam recensent; ac post memoratas quatuor illas synodos etiam istud adjiciunt: Sed et si qua alia sunt concilia a sanctis patribus hactenus instituta, post istorum quatuor auctoritatem et custodienda et recipienda decrevimus. Quod additamentum sicut et Constantinopolitanae synodi mentionem ignorarunt non tantum antiquiores, qui Gelasianum decretum exscripserunt, sed etiam Isidorus Mercator. Ab ejus enim exemplis utrumque abesse solet; si qua vero offendere est, in quibus haec duo adjecta sunt, haec non aliunde nisi ex Hormisdæ exemplaribus primum ad marginem, ac postmodum in ipso textu suppleta esse contigit. Et ea quidem in ore tantum codicis Capucinorum Rotomagensium adscripta, in textum autem Remigiani translata offendo. Coislinianus vero primum in margine, postremum in ipso textu exhibet. Demum Hincmarus hujusmodi libro deceptus, utrumque pro ipsis Gelasii verbis habuisse se in opusc. capitulorum quinquaginta quinque c. 24 (Op. tom. 2 pag. 474) indicat ubi scribit: B. Gelasius in catalogo, qui libri ab Ecclesia catholica recipiantur, descripto, authenticis scripturis et Nicaenae, Constantinopolitanae ac Ephesinae, Calchedonensis quoque synodi et aliis conciliis in sanctis patribus institutis.... aliisque scripturis discrete commemoratis de his apostolorum canonibus penitus tacuit; sed nec inter apocrypha ea misit. Unde minus mirum est, eadem additamenta, licet a plerisque omnibus Gelasii vetustis codicibus absint, in editos libros transiisse. Id enim usu venire solet, ut quod auctius invenitur in libris, hoc integrius putetur. Inde vero duorum decretorum diversis temporibus editorum nata confusio, ac de Gelasiano dubitandi occasio data. Prudentioribus enim viris persuasum fuit, in Gelasii tempora non convenire decretum, in quo Constantinopolitana synodus inter oecumenicas numeratur.

9. Nempe quamvis in Calchedonensi concilio act. 2 (Hard. coll. conc. II, 287) fidei definitioni insertum sit Constantinopolitanae synodi symbolum, serius tamen Romani praesules hanc synodum inter oecumenicas habuerunt. Lucentius apostolicae sedis legatus in concilio Calchedonensi act. 16 (Hard. l. c. II, 635) ex Leonis mandato exposulavit, quod trecentorum decem et octo

constitutionibus postpositis, centum, quinquaginta, qui in synodicis canonibus non habentur, mentionem tantum fecisse noscuntur. Ipse Leo idem concilium nec synodi nomine donare dignatur. Ita quippe de illo ad Anatolium epist. 106 c. 5 loquitur: Persuasioni enim tuae in nullo penitus suffragatur quorundam episcoporum ante sexaginta, ut jactas, annos facta conscriptio; et epist. 105 c. 2: Superbum nimis est et immoderatum..., ut venerabilium patrum (Nicaenorum) decreta solvantur, quorundam episcoporum (Constantinopoli congregatorum) proferre consensum, cui tot annorum series negavit effectum. Inficias non eo, haec maxime ad canonem, quo secunda sedes regiae civitatis episcopo concedebatur, referri. At quum illa synodus nequaquam oecumenica per se fuerit, utpote cui ex Occidente interfuerit nemo, nemo inde ad eam vocatus sit, oecumenica evadere nisi acceptione non potuit. Quominus autem ab occidentalibus acciperetur, non parum obstitit mox dictus canon. Certe toto illo spatio, quod ab ipsa synodo ad Leonem excurrit, hoc est 60 annorum, acceptam eam non fuisse, hujus papae verba proxime allata satis indicant. Abhinc autem ad Gelasii tempora Romanos inter et regiae urbis antistites ea intercessere negotia, quae illos ab eadem synodo inter oecumenicas suscipienda non minus avocarunt. At Hormisdæ aevo mutata sunt tempora. Tunc enim Constantinopolitani antistites in gratiam cum Romanis praesulibus rediere, exindeque his etiam familiare fuit, quatuor synodos, inter quas est Constantinopolitana, paræ auctoritatis profiteri, hoc dumtaxat adhibito temperamento, quo nominatim Vigilius etiam longe postea epist. 3 n. 3 usus est, ut tantum quae in illis de fide definita sunt, suscipere se testarentur: ne scilicet ea, quae regiae urbi a Constantinopolitana et Chalcedonensi concessa sunt, viderentur confirmare. Qui igitur additamenta superius notata in Gelasiano decreto legebant, nec suspicabantur aliunde adscita, inde non immerito inducebantur, ut totum opus Gelasio abjudicarent. At ubi compererint, ex viginti et amplius veteribus codicibus, quos recognovimus, ea vix in tribus partim in margine partim in textu ex Hormisdæ exemplaribus excerpta legi, eosdem praeconcepta opinione facile abstuturos spero.

10. Alias levioris momenti varietates, quae inter sincera Gelasii Hormisdæque exemplaria occurrunt, in marginalibus notis indicare satis fuerit. Eas minio distinctas cuique uno intuitu conspici licet apud Justum Fontaninum, qui quidem in appendice antiquitat. Hortens. pag. 317 et Hormisdæ decretum a Chiffletio vulgatum et Gelasianum e Vaticano exemplari summa diligentia expressum duabus columnis repraesentavit. Iis vero, quae ad Hormisdam et quae ad Gelasium pertinent, distinctis jam certius apparet, quod nonnulli erant subodorati, sed probare, quamdiu illa erant confusa, non valebant: idem scilicet decretum a Gelasio primum editum, ac postmodum ab Hormisdæ cum accessione nonnulla confirmatum esse. Quocirca Pagio et assentimus Gelasium decreti de libris parentem esse asserenti, et assensum negamus, idem decretum ab Hormisdæ ulla in re immutatum vel auctum inficianti. Neque per errorem, ut eruditus ille vir existimavit, id, quod Hormisdæ nomine circumfertur, ei attributum censemus. Sane Hormisdæ decretum a majoribus suis prolatum, quo qui recipiendi libri, qui rejiciendi essent definiebatur, epist. 122 ad Possessorem n. 4 palam agnovit ac laudavit his verbis: hi vero, quos vos de Fausti cujusdam Galli antistitis consuluisse litteris indicastis, id sibi responsum habeant: neque illum neque quemquam, quos in auctoritatem patrum non recipit examen

catholicae fidei aut ecclesiasticae disciplinae ambiguitatem posse gignere, aut religiosis praejudicium comparare. Fixa sunt a patribus, quae fideles sectari debeant instituta. Et paucis interjectis: non improvide veneranda patrum sapientia fideli posteritati, quae essent catholica dogmata, definiit, certa librorum etiam veterum in auctoritatem recipienda sancto Spiritu instruente praefigens: ne opinioni suae lector indulgens, non quid aedificationi ecclesiasticae conveniret, sed quod voluntas sua concepisset assereret. Enimvero quid est illud examen, in quo Faustum aliosque in auctoritatem patrum recipiendos non esse constitutum est, in quo fixa sunt a patribus, quae fideles sectari debeant instituta, et in quo demum non improvide veneranda patrum sapientia fideli posteritati quae essent catholica dogmata definiit, certa librorum etiam veterum in auctoritatem recipienda sancto Spiritu instruente praefigens? Nemo haec ad ullum retulerit decretum eorum pontificum, qui Gelasio vel anteriores vel posteriores exstiterunt. Restat igitur, ut ea cum Romano pontificiarum epistolarum editore, Baronio, Norisio, Pagio ad Gelasium, cui innumeri probae notae manuscripti decretum de libris recipiendis adscribunt, referamus. Verum Hormisdæ decreti hujus instaurandi quum occasionem dedisset exorta de libris controversia, nihil a potestate sua alienum commissurum se censuit is papa, si nonnulla ei pro temporis ratione adjiceret. Et ea quidem libertate licet in paucis est usus. Ut igitur deinceps cesset omnis confusio, nostrum est, qui Gelasii Hormisdæque scripta separatim edimus, unicuique reddere quae sua sunt, nec ea, quae sunt Hormisdæ quaeque in Gelasii tempora non conveniunt, hujus decreto admiscere.

11. Annum, quo Gelasius hoc opus aggressus est, plerique certum ponunt, sed nullus probat. Primus Baronius ex annalium conditione ad certos annos singula referre coactus, illud ad annum 494 nulla hujus rei exquisitione vel probatione praemissa retulit. Hunc deinde secuti Severinus Binius et ceteri conciliorum editores, concilium, in quo editum est, ita de suo inscripserunt: Concilium Romanum I, in quo a LXX episcopis libri sacri et authentici ab apocryphis sunt discreti, sub Gelasio anno Domini 494, Asterio atque Praesidio consulibus. Novissime et Justo Fontanino religioni fuit, idem concilium anno 494 habitum urgere; quia licet Vaticano in codice, quo usus est, nullum annum ei vidisset adscriptum, tamen in Mss. Justelli aliisque, quos Gabriel Cossartius, Labbeus, Pearsonius ac Petrus Franciscus Chiffletius laudant, eandem synodum Asterio et Praesidio consulibus bona fide credidit consignatam. Jure tamen dubitemus, an vel unus proferri valeat codex, in quo his consulibus aut ulla temporis nota consignetur. Certe nihil hujusmodi in ullo e nostris, quantumvis multos consuluerimus, reperimus. Neque feliciores hac in re fuerunt sive primi conciliorum editores Merlinus, Crabbius etc., sive qui Romae pontificiarum epistolarum collectionem concinnarunt, sicut nec Pagius, qui quum unum in Regia bibliotheca antiquissimo caractere exaratum codicem et alterum in Victorina consulisset, ab utroque temporis notam abesse expertus, nec dubito, inquit, quin in ceteris Mss. desideretur. Immo apud Labbeum, qui dissert. de script. eccles. tom. I pag. 341 ex veteri Ms. bibliothecae suae decretum idem a se descriptum testatur, eodem modo, quo in nostris Mss., desinit, tacitis consulibus. Ad Pearsonium quod attinet, ubi aliquot scriptos codices Asterii et Praesidii consulum nomina prae se ferre ait, ex praejudicata opinione

atque aliorum fide hoc affirmare haud temere judicetur. Nullum quippe ex his Mss. memorat, nisi quem Lanfrancus e Beccensi exemplari descriptum in Angliam detulit. Atqui Beccense illud exemplar etiam nunc habetur, quod omni nota consulari est destitutum. Praeterea istud exemplar ex Isidori Mercatoris compilatione descriptum esse constat. In hac autem compilatione Gelasii decretum nullos consules adscriptos habet.

12. Expendendum nobis restat testimonium Chiffletii, notis in Vigilium Tapsensem pag. 257 scribentis, sese aliquando titubantem ambigentemque, num vere Gratianus hoc decretum Gelasio adscriberet, firmatum fuisse tum Nicolai I auctoritate tum antiquis codicibus, in quibus editum notatur a Gelasio in synodo Romana LXX episcoporum Asterio et Praesidio consulibus. Duo enim sonare videtur hoc testimonium: idem scilicet decretum in iisdem antiquis codicibus et a Gelasio in synodo Romana LXX episcoporum editum, et Asterio ac Praesidio consulibus notatum esse. Verum istud postremum a viri sinceri mente alienum esse pro certo habemus. Quum enim varios nec paucos undequaque collegerimus codices, atque hoc decretum in plerisque quidem scriptum a Gelasio papa cum LXX eruditissimis viris episcopis, sed in nullo editum Asterio et Praesidio consulibus legamus, persuadere nobis non possumus, Chiffletium in codices incidisse adeo singulares, qui consularem notam prae se ferrent. Fieri tamen potuit, ut vir veterum bibliothecarum curiosus indagator vel ipsum codicem, qui servatur in Colbertina, vel similem ei offenderit, indeque abductus sit in errorem. In hoc porro codice primum Gelasii circa diversa ecclesiasticae disciplinae capita decretum, hoc est epistola 14 ad episcopos per Lucaniam, Brutios et Siciliam constitutos („Necessaria“) describitur ad caput 10; ac deinde nescio qua librarii oscitantia totum hoc de libris decretum praepostere inseritur cum novo titulo: In Christi nomine incipit Decretale editum de recipiendis etc. Tunc huic decretali reliqua, quae ad praedictam epistolam 14 pertinent, scilicet a capite 11 ad finem usque, uno tenore adjunguntur, adscriptis etiam, quibus eadem epistola missa est, Asterio et Praesidio consulibus. At quisquis hunc librum non obiter et perfunctorie, sed paulo diligentius consideraverit, notam illam consularem solius epistolae 14 propriam, nec decreto temere inserto communem esse ultro largiatur. Nihil tamen succurrit nobis probabilius, unde hoc decretum in veteribus codicibus Asterio et Praesidio consulibus notatum dici potuerit. Hujusmodi autem auctoritas quum nulla sit, hanc assertionem nulla auctoritate niti verius dixerimus.

13. Quapropter quovis modo intelligatur nota, qua exconsul Asterius Sedulii opus divulgasse dicitur, cessat pugna hujus notae cum nostro decreto, in quo Sedulii opus veluti jam divulgatum recensetur. Porro hujus operis commemoratio, ex qua Gelasianum decretum non citius anno 495 editum esse conficitur, eos qui consularem ei notam apposuerant, non ipsum decretum falsi convincit. Quid enim obstat, quominus opus anno 495 ab Asterio exconsule editum eodem anno a Gelasio fuerit approbatum? Eo pacto prudentissimus pontifex et de nobilissimo viro, qui studium in opere Seduliano edendo posuerat, et de fidelibus, ad quorum pietatem informandam aptum judicabatur hoc opus, bene mereri festinavit.

14. Nec distingere nos debet id, unde moventur nonnulli, quod nimirum Gelasius in plerisque Mss. hoc decretum non ut vulgo solet simpliciter in synodo, sed praeter morem cum LXX viris

eruditissimis edidisse memoratur. Primum enim e gestis integrioribus simpliciore revocamus titulum, in quo de LXX viris eruditissimis episcopis nulla fit mentio. Quia tamen et istud etiam permulti ac perantiqui Mss. prae se ferunt, nec prorsus rejiciendum, nec frustra commemoratum censemus. Quod et opinaremur probabilius, si in eodem concilio non tantum de discernendis libris, sed etiam de sacramentorum libro, quem a Gelasio adornatum esse memoriae proditum est, et pristino liturgiae sacrae ritu in novum ordinem concinnando tractatum esse constaret. Quamquam hoc opus perfici rite non potuit, nisi qui in ecclesia seu inter sacra mysteria legendi aut non legendi essent libri, praefinitum esset. Ad hoc autem praefiniendum plurimis episcopis eruditione conspicuis opus fuisse quis neget.

15. Hinc neque de genuino vocis apocryphi intellectu, neque cur in hoc decreto tot scripta, quae laude non videntur indigna, inter apocrypha recenseantur, multum est laborandum. Sive enim cum Hieronymo epist. 7 ad Laetam apocrypha definiamus, quae non sunt eorum, quorum titulis praenotantur, aut quorum auctor ignoratur, sive hoc nomine designemus, quae ab haereticis vel suspectis hominibus composita aut adulterata sint, seu etiam ita nuncupemus quidvis opus, cui nonnihil admixtum sit haud satis purum et integrum nec ab omni suspitione liberum; ex omnibus illis libris, quibus Gelasius apocryphi notam inurit, nullum non esse fatendum est, in quem aliqua ex his notionibus non conveniat, licet non omnes in singulos cadant. Itaque communi nomine impar omnino est librorum, qui apocryphi judicantur, censura; vel certe in eo dumtaxat generalis est, quod ex eis nullus iudicatur dignus, qui publice in ecclesia legatur, nullus ad fidem vel auctoritatem in Ecclesia faciendam censeatur idoneus. Hinc Hormisda epist. 122 n. 4 libros, quos probavit vel improbavit Gelasius, discernens, de postremis ait: quos in auctoritatem patrum non recipit examen, ac de primis: certa librorum etiam veterum in auctoritatem recipienda sancto Spiritu instruente praefigens.

16. Ignoscat nobis lector, si eum tamdiu in gestorum sequentium limine distineamus. Id quod consultis undique veteribus libris, quorum copia nec tanta nec tam diversa omnibus obvia est, deteximus, singillatim explanare visum aliquod operae pretium. Hinc porro exploratum habuimus, anno Christi 495 Romae a Gelasio celebratam esse synodum, in qua primo actum est de fidei explanatione nominatimque de deitate Spiritus sancti, tum canonicarum veteris ac novi testamenti scripturarum adtextus est catalogus, ac demum de libris, qui legendi in ecclesia vel non legendi sint, seu qui in auctoritatem recipiendi vel non recipiendi, editum est decretum. Deprehendimus quoque postremam hanc partem, velut Decretale de recipiendis libris scriptum a Gelasio papa cum LXX viris eruditissimis episcopis ante saeculum IX separatim fuisse divulgatum. Simul et nobis constitit, id quod Gelasius sive de canonicis scripturis sive de libris ecclesiasticis sanxit, ab Hormisda non sine accessione vel mutatione recognitum esse, adeoque diligenter distinguenda esse decreti hujus exempla, quae Gelasii et quae Hormisdae nomen prae se ferunt. Neque id minus persuasum fuit, nulla prorsus ratione vel auctoritate niti multorum animis insitam opinionem, qua hoc decretum Asterio et Praesidio consulibus editum pro certo ponunt.

LECTIONES.

A. ORDINIS THEOLOGORUM.

Dr. Ant. Pohlmann, P. P. O. h. t. Decanus.

- I. Psalmos interpretabitur diebus Martis, Jovis et Saturni h. VIII—IX.
- II. Evangelium secundum Marcum synoptice explicabit dieb. Lunae, Mercurii et Veneris h. VIII—IX.
- III. Antiquitates sacras Hebraeorum exponet dieb. Martis et Veneris h. II—III.
- IV. Exercitationes Syriacas instituet semel per hebd. hora definienda.

Dr. Andr. Menzel, P. P. O.

- I. Introductione in studium theologicum praemissa Apologetices priorem partem tractabit dieb. Lunae, Martis, Jovis h. II—III.
- II. Doctrinam dogmaticam de Redemptione generis humani et de Gratia Redemptoris exponet dieb. Lunae, Martis, Mercurii h. X—XI, et Veneris h. II—III.
- III. Theologiam moralem specialem tradet dieb. Jovis, Veneris, Saturni h. X—XI.

Dr. Andr. Thiel, P. P. O.

- I. Historiam ecclesiasticam ab aevo Gregorii VII usque ad saeculum XVI tractabit, excepto die Mercurii, quotidie h. IX—X.
- II. De antiquitatibus ecclesiasticis disseret dieb. Martis, Jovis, Veneris h. VI—VII.
- III. Repetitiones et exercitationes de historia ecclesiastica instituet die Mercurii h. IX—X.

B. ORDINIS PHILOSOPHORUM.

Dr. Jos. Bender, P. P. O. h. t. Decanus.

- I. Historiam recentiorem inde ab aetate Ludovici XIV tradet ter vel quater per hebd. hora VIII—IX.
- II. Historiam Warmiensem cum Prussica conjunctam inde ab initio saeculi XV narrabit bis per hebd. h. VIII—IX.
- III. Literarum in Prussia culturarum historiam exponet horis definiendis.

Dr. Laur. Feldt, P. P. O.

- I. Physicen docebit experimentisque illustrabit et Conversatorium de rebus physicis instituet dieb. Lunae, Martis et Veneris h. XI—XII.
- II. Astronomiam popularem cum Astrognosia conjunctam exponet dieb. Mercurii et Jovis h. XI—XII.
- III. Aut Trigonometriam geographicam i. e. planam, sphaericam et sphaeroidicam ex libro: „Sniadecki's sphärische Trigonometrie etc. übersetzt von L. Feldt“ docebit aut Calculum differentialem et integralem tradet ter per hebd. horis definiendis.

Dr. Franc. Beckmann, P. P. O.

- I. Aeschyli Prometheum vinctum interpretabitur ter per hebd. hora X—XI.
- II. Persii satiras explicabit bis per hebd. h. X—XI.
- III. Historiae literarum Romanarum conspectum tradet bis per hebd. horis definiendis.
- IV. Exercitationes philologicas instituet semel per hebd. hora definienda.

Dr. Frid. Michelis, P. P. O.

- I. Logicen docebit ter per hebdomadem.
- II. Historiam philosophiae veteris enarrabit ter per hebd.
- III. Platonis Theaetetum interpretabitur bis per hebd.
- IV. Lineamenta grammaticae philosophicae tradet bis per hebdomadem.

Publica doctrinae subsidia.

Bibliotheca Lycei, cui praest Prof. Dr. Thiel, commilitonibus patebit diebus Martis et Veneris hora II—III.

Instrumenta, quae ad physicen, mathematicam et astronomiam pertinent, custodit Prof. Dr. Feldt.

B. ORDINIS PHILOSOPHORUM.

- I. Historiam resursum inde ab aetate Ludovici XIV tradet ter vel quater per hebd. h. VIII—IX.
- II. Historiam Wurtembergensem cum Prussia conjunctam inde ab initio saeculi XV narrabit bis per hebd. h. VIII—IX.
- III. Literarum in Prussia culturae historiam exponet h. definiendis.